

Knyga apdovanota
svarbiausia Švedijos
literatūrine premija
„Augustpriset“

ELIN CULLHED

Euforija

Romanas
apie Silviją
Plat

ėbuolys.

ELIN CULLHED

Euforija

ROMANAS APIE SILVIJĄ PLAT

Vertė

IRMA BALAKAUSKAITĖ

Euforija – grožinės literatūros kūrinys apie Silviją Plat.
Nederėtų jo skaityti kaip biografijos. Realiame gyvenime
tiesioginius atitikmenis turintys veikėjai ir įvykiai
romano kontekste tampa fiktyviais personažais, virsta
literatūrine fantazija. Tad ir Silvija Plat (*Sylvia Plath*)
tampa išgalvota šio kūrinio veikėja.

1962 metų gruodžio 7 diena, Devonas

SEPTYNIOS PRIEŽASTYS NEMIRTI:

1. ODA. Niekada daugiau nebelytėti savo mylimų vaikų odos. Nikolo, kai, šiam kvailiojant ant lovos, glaustausi prie jo užpakaliuko. Fridos, kurią reikia pakutenti, kad pasijustų gyva, o vėliau nuraminti apvalančiu juoku. Prie jų besiglaudžianti mano oda žino, jog esame vienas kūnas per amžių amžius. Amen. Ak, daugiau niekada nebejusti jų stipraus, dundančio pulso, kuriam įkvėpiau gyvastį. Dėl jų neturiu teisės mirti, nesvarbu, kiek jie turėtų Tedo gyvatės odos. Tos šliužo, pražiojančio nasrus ir nekramtant ryjančio savo grobį, kol uždusina, odos.

2. LAIKAS. Noriu matyti, kaip auga mano vaikai, kaip mokymiesi važiuoti dviračiu nusibalnoja kelius, noriu nusinerti kilpą nuo kaklo ir nusijuokti tiesiai jam į akis, kai tas (labai vienišas – šliužai patologiškai domisi tik savimi) jau taikysis naujo grobio, o aš būsiu užsiėmusi gyvenimo rūpesčiais. Čiulpdama ledinuką, noriu jausti, kaip cukrus ir laikas tirpsta manyje, vieną vasaros dieną norėčiau nubusti laikydama rankoje kavos puodelį, jausdama velnionišką poreikį išlieti ant popieriaus visą susikaupusį purvą, rašyti iki pamišimo, kol laikas sustos ir sustings, ištekės kaip jūros vanduo ir man bus atleista. Laike, noriu, kad man atleistum. Taip pat noriu pajusti, kaip tau bėgant viskas taip supistai paprastai

atleidžiama, kaip priverti braškes kaskart prasikalti iš žemės (nors mirtis taip arti, o ją seka irimas), kaip verti ant pagalvių rytais nubundančius žmones kaskart įtikinėti save, jog viskas susitvarkys.

Dieve, kaip man gera dabar, kai žinau, jog tuoj mirsiu... Viską matau daug aiškiau nei bet kada. Visada turėčiau gyventi taip, lyg prieš mirtį; tai it apkvaitimas nuo heroino, kurį jauti matydamas, kaip, išnaudojęs visą orą savo skafandre, ima dusti tavo buvęs meilužis. Gyvatės išsineria iš odos; toji išblunka kaip Anglijos paplūdimyje pamirštas skuduras. Jau geriau būti paaukota sudeginti, esu tikra, jog ugnis – taikliausia mano gyvenimo metafora. Ak, toji ugnis. Nickas nepasitinka jos išskėstomis rankomis. O kokį siaubą ji sukelia paliesdama gyvo žmogaus rankraštį, kurį tas klaidingai manė esant vertą Nobelio premijos. Sakau jums: ateityje mane prisimins. Vadinasi, neturiu būti nei oda, nei laikas, nei šeštojo dešimtmečio pradžia, nes pats laikas be mano valios virs manimi. Taps tyras it išdailintas blizgančio poezijos tomo žodis. Tedas išplaus mano knygų puslapius, kaip skalbdavau jo bjaurius marškinius. O pats susiraukšlės ir nuvys tarsi rudens purvan nukritęs rojaus obuolys, kaip vienos iš čia augančių gausiažiedžių obelių vaisius.

3. NIEKADA daugiau nesidulkinti, nebejusti karštos, į mano kūną besiskverbiančios varpos, paverčiančios mane gyvuliu ir sunaikinančios. Jei kas pasišautų dulkinti mane kasdien, nebeturėčiau mirti, cha cha.

Necituokite šių žodžių, bet laisvai galite parodyti juos mano motinai, mažiausiai dulkintam sutvėrimui pasaulio istorijoje (todėl ji tokia surūgusi ir sudžiūvusi, absoliučiai permatoma, tarsi vandens stiklinė; mano mama yra stiklinė vandens – be jos neįmanoma išsiversti, bet tokia beviltiškai nuobodi ir banaliai nuspėjama;

tai ji privertė mane niekinti mirtį, taip nekęst kitų moterų, nors galbūt būtent jos ir galėtų man padėti; mamos dėka jaučiausi taip, tarsi man visiškai nereikėtų vandens, lyg būčiau virš jo, tarsi būčiau vandens nevartojanti būtybė, ne žinduolis. Esu aukščiau jūsų visų, kamuojamų paprasto mirtingųjų troškulio, nekenčiu vandens, neverskite manęs gerti tos kasdienės jo dozės!).

4. DUOTI jam tai. Dovanoti jam savo mirtį ir leisti, kad išsipildytų visos jo pranašystės. *Būtų lengviau, jei numirtum*, sušnypstė praėjusią vasarą, mėgindamas sukaupti drąsą ir mane palikti. *Tu ir tas įkyrus troškimas nebūti* – priekaištas, jog viską apgaubiu mirties šydu. Nenoriu, kad jis laimėtų. Noriu švytinti ir gyva stovėti arenos centre. Jei negyvensiu savo gyvenimo, kas kitas tai padarys už mane? Nenoriu atiduoti jam savo istorijos. Nenoriu, kad pareikštų: *Taip, vaikai, jūsų motina buvo ypatingas žmogus. Ji mylėjo gyvenimą, kai tas ją apipildavo auksu, bet jis turi ir aštrių briaunų, kartais atneša šaltį, pinigų stygių, kovo mėnesį – mikrobų. Mes, vaikai, gerbsime jos atminimą, kartosime pasakojimus, o kiekvieną pavasarį, kai iš žemės išlįs narcizai, jos garbei surinksime puokštę. Jūsų motinos Silvijos balsas buvo gilus ir stiprus, bet taip niekada ir neišsiliejo iš kūno į knygos puslapius, todėl ji taip siekė sunaikinti savo kūnišką apvalkalą, kad išliktų tiktai dvasia. Tai, ką rašė ateities kartoms, jai buvo svarbiau nei gyventi su mumis. Bla, bla, bla. Dar ko! Nenoriu atiduoti jam geriausių savo gyvenimo pyrago gabalėlių. Nenoriu, kad Olvina, jo vyresnioji sesuo, atsistojusi ant tų savo tvirtų plieninių kojų ir, sunėrusi ant krūtinės rankas, pareikštų: *O taip, vos ją pamačiusi, kartoju tai nuo pat pirmojo karto: su ta moterimi toli nenueisi, Tedai, su ta trapią jėgą, tuo veidą dengiančiu gedulo šydu, lengvai nuplėšiamu menkiausio sarkazmo, kuris**

sugriauna visą jos savivertę ir paverčia tą plačią šypseną paprasčiausia grimasa. Ji – maža velniūkštė, Tedai, dailutė, trapi amerikietė, į celofaną įvyniota širdimi. Išlaikysi ją šalia savęs tik akimirką, o paskui ji sutrupės, ištirps it cukrus Lietuje. Pamatysi!

Jis, klausydamasis savo vyresniosios sesers, išdrąsės ir ims manyti: *Taip, buvau kvailys, mėgindamas ją mylėti, tai paprasčiausiai neįmanoma.*

Tačiau būtent jo namuose nebuvo vietos meilei. Namuose, iš kurių kilęs, žmogus tik dirbo grieždamas dantimis. Jausmingumas, estetika ir tarpusavio santykiai buvo NEVERTINAMI NIEKAI, jo namuose nebuvo kultūros, subtilumo, kilnumo, čia privalėjai būti grubus, nevalyvas, blogų manierų; ir kuo aš kalta, kad mokėjau mylėti ir būti graži, kad atėjau į jo namus, į šią jo Angliją, į tą netašytą anglies ir amžinai dėmėtų drapanų paveldą.

Norėjau pasidalyti tuo, ką turiu, – įžvalgomis, žiniomis, gebėjimu jausti žodį bei matyti supantį pasaulį. Dalytis savais pastebėjimais. Ir štai, pasirodo, pasauliui nereikia gražių ir darbščių, gryno aukso merginų. Pasaulis jų nekenčia. Jam reikia grubių ir pikty moterų, tokių kaip Olvina, vyrų nemylimų pokario Europos moterų, kurios gimsta tam, kad pačios susitvarkytų savo gyvenimus, moka pasiraityti rankoves, bet neturi nė menkiausio supratimo, ką reiškia būti intelektualiai išprususiomis, mokyti mergaites Smito koledže, o laisvalaikiu rašyti žavią poeziją. Jos pavydėjo, oi, kaip pavydėjo tokioms kaip aš, bet vis tiek mus nurungdavo – laimėdavo gyvenimą, nors niekada jokiam vyrui nebūtų pagimdžiusios vaikų, nepratęstų karališkosios giminės, nepraskęstų kojų ir neišstumtų iš savęs į pasaulį kunkuliuojančios magmos. Olvina nieko nedovanos šiam pasauliui, nes niekada neužsiliepsnos. Stovės ten, kreivai šypsodama pro sukąstus dantis, kentės, kentės, kentės, leis

gyvenimui tekėti per save kaip per rėtį, kol mirs. Ji niekada neįžengs į gyvenimo sūkurį, nesuteiks jam dailaus pavidalo, nediktuos sąlygų, nepadovanos naujų vaikų. Dėl tos pačios priežasties niekada nepajus, kad pasaulis nepriima jos stiprybės, gniuždančio grožio, genialumo. Olvina juoksis iš mano mirties, dūsaus ir gūžčios pečiais, bet tuo pat metu pavydės, nes pati niekada, niekada negalėtų tam ryžtis!

5. VANDENYNAS. Ir akmenys. Kai buvau septynerių, trapioje popietės šviesoje vaikštinėdama po Vintropą ir rankiodama tėčiui akmenėlius, suvokiau, jog jam renkami gamtos gabalėliai sustiprina mudviejų ryšį labiau nei kas kitas pasaulyje. Tėčiui patikėtos tik mudviem žinomos paslaptys buvo pagarbiai saugomos tarsi švenčiausios širdies išpažintys.

Vandenynas laižo mano įdegusias kojas, aitriai kvepia druska ir karštyje vystančiais drėgnais jūros dumbliais; jis kviečia eiti pasi-vaikščioti, ieškoti gražiausių kriauklių, lygiausių akmenukų, apie kuriuos vėliau pasakos man istorijas. Paplūdimys ir tėtis, vandenynas, jo amžinybė. Myliu tėtį. Žinau, kad gimiau iš jo, kad perdavė man žodį, tvėrė nuoširdumo paslaptį. Grįžusi į Vintropą, jau nebe-matau paplūdimių didybės, o vandenynas tesukelia nuobodulį – žinau, jog manęs laukia kiti dalykai. Tikiuosi iš naujo atrasti vaikystės ramybę ir žavesį, bet galiausiai suprantu, jog savo naujuoju skvarbiu žvilgsniu visa tai paprasčiausiai išduodu. Tad galbūt išties tai nėra svari priežastis gyventi. Net jei mano vaikai mylėtų vandenyną taip stipriai kaip aš, niekada nebesusitiktų su mano tėvu, savo seneliu, nepažintų jo milžiniškų delnų, kuriuose galėtų slėpti mažus apvalius akmenėlius. Mano tėtis yra ir kartu nėra priežastis gyventi toliau. Noriu įamžinti jo atminimą, palaikyti jį, leisti savo

kūnui, tarsi jo sudužusio laivo inkarui, temptis dugnu į laikų pa-
baigą. Bet taip pat nenoriu matyti, kaip vandenynas, akmenukai ir
kriauklės virsta šmėklomis. Ir justis mirties alsavimą į kaklą.

6. Frida, ak, Frida.

7. Nikolas.

Prieš metus

Rašymas buvo mano gyvenimas.

Mano kūnas, oda, žvilgantys balti riešai, kai vairuodama dviratį lėkdavau per Devoną. Išvydus pažįstamą žmogų, kūnu perbėgdavo šiurpuliukai, tarsi nervai ir kraujagyslės būtų sudarę tankų tinklą, gaudiantį mano kūną, o širdis, virtusi burna, bandydavo išrėkti: *Labas!* Kai sutikdavau savo kaimynę (banko direktoriaus žmoną), toji kaskart žvelgdavo į mane taip, tarsi mėgintų suprasti, ar esu sveiko proto.

Pačiame mano kūno centre plakė širdis. Burnoje. Raudonose lūpose. Buvau ir objektas, ir pats siužetas, tad kaip toje situacijoje galėjau peržengti savo ribas ir kurti kitus pasakojimus? Kaip galėjau atsiriboti nuo pagrindinio motyvo?

Tedas tai žinojo, todėl ir vedė mane: buvau nervas ir kraujas, buvau širdis, balta oda, buvau perlų vėrinys, marmuras, aš buvau balandė, stirna, tas ant žemės rastas negyvas kormis, buvau mergaitė, moteris, jo vaikų motina. Buvau Amerika, visas žemynas, aš buvau ateitis, tas motyvas, kurį jis norėjo atrasti, tai, ką norėjo kolonizuoti, troško mane pasiglemžti, apgyvendinti, norėjo išsaugoti.

Norėjo parsivežti mane namo iš Amerikos, mano gimtinės, kad širdimi pajusčiau Londono pulsą, o vėliau ketino įkurdinti Devone, kaimo name, tarp narcizų ir paukščių. Nupirko man dviratį. Grubiai dulkino ant sofos šaltoje svetainėje, buvau po juo tarsi šilta šlapia bala, į kurią vis lipo ir lipo. Kvepėjo mėsa ir krauju. Sperma. Tuomet pasijuto esąs visagalis. Užkariavęs Ameriką, išplėtęs savo ribas. Patikslino temą: *Moteris, kuri turi mirti.*

Myriop pasmerkta moteris.

Jis sukūrė mane.

Pakilau iš balos ir, palaimingai šypsodama, nuėjau nusiprausti. Įskiepijo man savo vaiką, savo svajonę, pažadus. Angliją. Buvau jo žemėje. Jo medžioklės tyruose. Tarp jo obelių, septyniasdešimt vienos (suskaičiavau septyniasdešimt dvi). Tarp jo žodžių, medžių, rašymo. Jo balse. Papildžiau jo gyvenimą. Pagimdžiau Visatai jo vaiką – iškrito tiesiai iš mano kūno. Frida. Kaip obuolys nuo obels. Raudonos lūpos, raudona širdis, raudonas pulsas. Tą akimirką ir aš pajutau, jog gyvenu. *Niekas nesuteikia man didesnės laimės nei vaikai*, parašiau laiške namo savo motinai. Bet taip pat žinojau, jog viskas, ką sakiau ir rašiau (MANO BALSAS; TAI, KAS BUVAU), vieną dieną atsisuks prieš mane. Mano realybė keitėsi kas minutę. Tedas tai žinojo, vieną akimirką buvau patenkinta, kitą – laiminga, trečią – nusivylusi, ketvirtą – jau verkiau, prakaitavau, nuobodžiavau, troškau ir vyliausi.

Tiesą sakant, į tai nevertėjo žiūrėti rimtai.

Miestelio centre, banko direktoriaus žmonai netikėtai susidūrus su manimi, nulipančia nuo dviračio (vėl buvau paskutinių nėštumo mėnesių), mieliau būčiau susikeitusi su ja vietomis. Kad tai aš ŽIŪRĖČIAU į ją, o ne ji į mane. Tai aš, Silvija, turėčiau būti daug patrauklesnė už ją, nors niekaip negalėjau matyti savęs iš šalies!

Sunkiai atgaudama kvapą, nušluosčiusi nuo veido prakaitą, išspaudžiau šypseną. Vilkėdama šiltus rūbus, sukaitau. Miesto centras jau buvo išpuoštas, iki Kalėdų likusios vos kelios savaitės. Banko direktoriaus žmona nusipirko kažką, ką ir man vertėtų įsigyti. Bet iškart supratau, jog neleidau jai dominuoti. Nesąmoningai

kolonizavau ją, perėmiau kažką iš to jos pasirodymo miestelio centre ir perdaviau jai galią kurstyti mano nerimą ir kelti stresą.

– Atsiimti siuntos? – paklausė.

– Tikrai taip. Noriu išsaugoti kai kurių amerikietišų žurnalų prenumeratą, – išpyliau žodžius ir iškart pasigailėjau, jog į labai paprastą klausimą atsakiau tokiu ilgu ir painiu sakiniu.

Smalsu sužinoti, koks jausmas būti jos drauge, bet šią mintį nuvijo kita: *Dieve, kokie klaikūs kailiniai.*

– O kur Frida? – paklausė ji.

Kreivai šyptelėjau iš po savo megztinių.

– Namuose, su savo tėčiu, – išdidžiai atsakiau.

– Koks drąsus tas tavo vyras, – tarė banko direktoriaus žmona.

– Tedas, – priminiau jai. – Tedas Hjuzas*.

Banko direktoriaus žmona linktelėjo. Rodėsi, jos galvoje sukirbėjo kažkokia mintis.

– Gal kada nors užsuksite pas mus vakarienės? Pasėdėsime drauge prie stalo. Pamaniau, gal jau laikas mums susipažinti kaip kaimynams. Ar jums tiktų... Rytoj?

Kokie *teisingi*... Na, taip. Kaip gudriai pasinaudojo proga – ji mane pagavo! Vietos pažintys niekuo nepriminė tų, kurios buvo įprastos mano gimtinėje, ten galėjai pasakyti *I love you* kažkam, su kuo drauge suvalgei vos vieną nuobodžią vakarienę. *I love you* – lengvai atplėšdavai širdies gabalėlį ir tai visai nereiškė, jog ketini užmegzti su tuo žmogumi intymų ryšį. Bet čia, Anglijoje, rodėsi, bendravimas vyko pagal griežtas taisykles, ne dėl malonumo, bet iš keistos, man nesuvokiamos pareigos. *Gal jau atėjo laikas mums*

* Angl. *Ted Hughes* (1930–1998) – vienas svarbiausių angliškai rašiusių XX a. poetų, sulaukęs vienbalsio pripažinimo Didžiojoje Britanijoje.

susipažinti kaip kaimynams. Turėtume. Negalime gyventi šalia, kasdien matytis, neatskleidę vienas kitam, kas išties esame ir kokie seni, dulkini baldai stovi mūsų namuose. Ak, neturėjau tam jėgų. Bet neįstengiau ir pažvelgusi jai į akis atsakyti: Ne. Ne! Nenoriu! Pamišk tai!

Siuntinį man įteikė jaunas pašto darbuotojas, kažkas mano išvaizdoje privertė jį kurį laiką neužtikrintai klaidžioti akimis. Gal tas nervų tinklas, gal lūpos kaip širdis, raudonos, pulsuojančios. Nerimas.

Atsisukau į tetulę.

– Žinoma! – nušvitau. – Neturime jokių planų. Mielai užsukime.

Kailinius vilkinti banko direktoriaus žmona patenkinta nusišypsojo. Tebūnie, pamaniau: *Štai ir man pavyko kažką nudžiuginti.*

– *Nuostabu, širdele!* – suklykė toji per visą turgavietę.

Negi taip niekada ir nepasimokysiu? Atsiimdama siuntinius, tvarkydama reikalus, važinėdama dviračiu, tardama *labas* ir *ačiū*, darydavau viską lyg pačius sunkiausius darbus pasaulyje. Žmonės kasdien užsiimdavo daug sudėtingesniais dalykais, o viskas, ką dariau aš, buvo: 1) lauktis ir 2) važiuoti dviračiu į centrą; net ir su tuo nesusitvarkydavau, net ir to nesugebėdavau padaryti nepalikdama po savęs kažkokio pėdsako.

Ar turiu? Ar tikrai privalau? Ar turiu būti vaikščiojančiu cirku? Ar privalau turėti širdį? Ar esu įpareigota priminti žmonėms apie jų pačių jausmus ir paskatas? Ar turiu būti dviračiu po apylinkes riedanti laiko atskaitos materializacija?

Ant dviračio багаžinės vežiau siuntinį, neužtikrintai krypčiojo vairas, buvau nusivylusi, nes reikalas, kurį turėjau sutvarkyti

miesto centre, buvo atliktas, o tai, apie ką svajoju, – kad kažkas įvyktų: gimtų mintis arba įtamos išjudinta rastųsi kokia poetinė eilutė, kad bent nutiktų kas linksma ar kvaila, – nieko. Mano galvoje nebuvo nė žodžio, nė skyriaus ar romano pradžios, nesiformavo joks personažas. Tuščia.

Kai mano sunkus, milžiniškas trolio pavidalo kūnas persirito per slenkstį, buvo antra valanda. Vėl atsidūriau namie. Karalystėje, kurią dalijomės su Tedu Hjuzu.

Ir Frida. Ji pribėgo prie manęs, prisiglaudė mažučiu metukų amžiaus mergaitės kūneliu. Nusišalinau nuo jos tardama: *Mama dabar negali tavęs nešioti – tu per sunki*. Vos nenustūmiau, mėginama išsinerti iš palto ir likti tik su vilnoniu megztiniu. Savo didžiulei nuostabai, aptikau Tėdą kažką rašantį mano studijoje. Iki šiol nebuvo manęs pastebėjęs, bet dabar pakilo nuo kėdės, atsitraukė nuo rašomosios mašinėlės ir nusliūkino laiptais žemyn.

– Rašai? – paklausiau.

Atrodė tarsi užkluptas nusikaltimo vietoje. Šiaip taip suvaldžiau beišsiveržiantį didžiausios nuostabos šypsnį.

– Taip. Parašiau kelias eilutes, – prisipažino jis. – Jie nori, kad BBC pateikčiau daugiau medžiagos.

Aukštas, tvirtas vyras. Kaštoniniai plaukai, pailgas veidas, aštri nosis.

Mūsų namuose viešpatavo šaltis – tiek viršuje, tiek apačioje oras buvo ledinis, reikėjo įžiebtį ugnį.

Negalėjo sėdėti ir rašyti man nesant; tai aš tuo metu turėjau teisę į laisvą akimirką, galėjau būti nevaržoma, miesto centre, ant dviračio. Ir vis dėlto... Nepaisant to, jis rašė?

– Kaip tau tai pavyksta? – paklausiau pasilenkdama prie dukros ir šluostydama jai nosį. – Vos tik bandau ką nors veikti, ji tuoj prieina, ima tampyti mane už rankos ir traukti į save.

Tedas gūžtelėjo pečiais.

– Kaip ir sakiau, norėjau surinkti vos kelias eilutes.

Fridai trūko tėvų artumo ir meilės. Jaučiau, jog ilgam buvo palikta viena. Dabar jai reikėjo, kad kas nors būtų šalia. Pakibo ant mano klubo, bet jaučiausi per daug pavargusi po kelionės dviračiu.

– Ar parnešei siuntinį? – paklausė Tedas.

Prunkštelėjau mosteldama į paketą – tas jau buvo praradęs savo pirminį žavesį. Neturėjau, ką pasakoti.

– Pamanyk, – atkirtau atmetinai. – Tiesiog keli šeiminingų žurnalai nuo mamos.

– Skamba puikiai, – tęsė Tedas. – Gera, kai gali kuo nors pasidžiaugti.

Jis rimtai? Dėbtelėjau į jį. Tikriausiai juokauja. Greičiausiai ironizuoja. Negebėjo būti rimtas... Negi išties manytų, jog keli interjero ir gyvenimo būdo žurnalai iš Amerikos gali mane pradžiuginti?

– Kaip minėjau, nieko ypatingo, – numečiau aš ir atsistojau degdama noru įnirtingu judesiu nustumti nuo savęs Fridą – buvo įsikibusi mano klubo kaip šuniukas kaulo.

– Rytoj vakare esame pakviesti vakarienės, – atsiložusi kėdėje ir mėgindama užsitempti vilnones pėdkelnes, išlemenau užsikirsdama. – Galbūt pas juos bus bent kiek šilčiau. Pas Tairerius. Centre sutikau banko direktoriaus žmoną.

– Aišku, – linktelėjo Tedas. – Galėsiu aptarti savo BBC projektus su kažkuo, kas galbūt tuo susidomės.

Skaitykite likusius
284 iš **304** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Hipnotizuojantis pasakojimas, panardinantis į Silvijos Plat gyvenimo sūkurį – jos aistrą, žaižaruojančios kūrybinės ugnies liepsną, motinystę, nenumaldomą pripažinimo troškimą ir žlugdančią santuoką, grasinančią ją sunaikinti.

Silvijos gyvenimą, kupiną spindesio ir vilčių, sugriaua išdavystė ir pareigų našta. Kąkada atrodžiusi pastoralinė šeimos idilė virto spąstais, ir ji kovoja tarp buvimo žmona ir motina, kuria privalo būti, ir noro daryti ir būti kur kas daugiau.

Silvijos Plat santuoka su Tedu Hadžesu žlunga jau pirmąją svaigią bendrą vasarą Devone. Moteris vis dažniau imasi rašymo, norėdama ne tik išreikšti savo skausmą ir vilčių praradimą, bet kartu ir savo stiprybę bei jėgą.

Stengdamasi subalansuoti buities chaosą su savo meninio genijaus ugnimi, ji kalba visų moterų, besiblaškančių tarp buities ir kūrybos, balsu.

Silvija pasirenka mirtį, tačiau menas, kurį ji kūrė paskutinėmis gyvenimo savaitėmis, išgarsins jos vardą ir privers pasaulį pasikeisti.

„Euforija“ – įkvėpantis ir kvapą gniaužiantis pasakojimas apie paskutinius Silvijos Plat gyvenimo metus, apie šviesų, jaudinančių poezijos ikonos kilimą į kūrybinio įkvėpimo aukštumas ir triuškinančią nuosmukį moters, kovojančios dėl savo erdvės – mense, meilėje ir gyvenime. Tai – ne tik romanas, tai patirtis. Duoklė kūrybiškumui, meilei ir nesutramdomai vieno įtaigiausių literatūros balsų dvasiai užgniaus kvapą, sudaužys širdį ir amžinai pakeis pasaulio supratimą.

Kiek vieno nupirkta
knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-791-2

9 786094 847912

Grozinė literatūra > Biografinis romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS